

Jak řídit vstup osob, kteří nejsou občany Česka - do České republiky

Úvod

Koncem druhé dekády 21. století se naše republika setkává s problémem příchodu neobčanů Česka do naší země. Protože existujeme uprostřed Evropy, zajímá nás tento problém tíživěji víc, než dnes určují čísla vstoupivších k nám – protože v okolních státech počítají tyto osoby v desetitisících. Volím schválně takto nezvyklé označení těchto lidí, protože slovo uprchlík není vůbec striktním označením pro tyto osoby. Před čím prchají ze všech těch zemí, které zde nebudu sepisovat, protože toto není úkolem mé statě, je velmi osobní a individuální navýsost. Slovo imigrant použijeme-li na označení dětí a žen a mladých pánů s telefony či jen s přehozenou bundou přes záda – taky můžeme rozporovat. Jsou to opravdu lidé, kteří žádají v zemi, do které se dostanou nějakými cestami – nám absolutně neznámými – o azyl či trvalý pobyt s prosbou a žádostí, že se budou chtít zapojit do procesu kultury a zákonů hostující země, že se do roka, tří, naučí osvojit jazyk hostující země? Jsou to opravdu přistěhovalci rozhodnutí definitivně zakotvit v hostující zemi a přijmout na sebe všechny zvyky, kulturu a respektování zákonů, tvořených po mnohé uplynulé generace? Že budou pracovat osm hodin denně jako je to zvykem ve všech zemích EU a po určitých odpracovaných zákonem stanovených desetiletích – dostanou starobní důchod. Nebo to jsou žadatelé o azyl, tak jako byly tisíce (desetitisíce občanů Československa) našich spoluobčanů v průběhu téměř celého 20. století, žadatelé, kteří se naprosto asimilovali do zemí, do kterých dorazili, či ve kterých skončili a dnes o nich často vůbec nevíme. Naprosto splynuli se státem, ve kterém nadsmrti zakotvili. A možná dnes každý občan ČR má ve své rodině či velmi blízkém okolí – takového známého či příbuzného. Takže přesně víme, o čem to mluvíme. Už se vůbec mnozí z nich, nehlasí k zemi svého rodiště.

Nebo jde o utečence, kteří žádají, s nataženou rukou a domnělými právy utečenců, expedovaných na neuvěřitelně pevných raftových člunech z jihu do zemí EU? A nebagatelizujeme kvalitu a nutné zabezpečení takovýchto člunů. Nejde o plachetnice či vory, jsou to čluny s motorovým pohonem, takovýto motor musí umět někdo řídit a opravovat na moři, musí být na takovémto plavidle zabezpečen dostatkem paliva, neboť nejde o projížďku po Máchově jezeru. Co, kdo, zajišťuje pro tyto lidi na útěku či na cestě, tato plavidla? Je před námi bezpočet otázek, na které nemáme odpovědi či je nesmíme mít? Nevlastním samostatnou analýzu s tabulkami počtů takových člunů a plavidel, s počty dorazivších do států EU, podle věku, pohlaví příslušnosti ke státům odkud pochází a pro nás Evropany důležitou informací – jakou mateřskou řečí osoba mluví, případně se umí dorozumět. Takovou analýzu stavu – který se každý měsíc mění a nějakým způsobem vyvíjí, možná někdo v Evropě má. Ve Švédsku je 30 000 osob, u kterých úřady nevědí jméno, zemi původu ani datum jejich narození (je možné odsoudit člověka – či ještě víc – vůbec vést soud s člověkem, o kterém nevíme, jak se jmenuje, kdy se narodil a odkud je?). To je jenom malý zlomek samozřejmě z počtu osob, které za poslední roky došly do některých států EU.

Můžeme si dovolit bagatelizovat tyto informace o lidech, kterým máme či musíme pomoci? Uprchlík není definován ve stati Jana Bierhanzla^{1/}.

Nedefinování tak závažného problému, který patrně nijak nevyšumí rokem 2017 je neprofesionální. My musíme vědět - abychom uměli a nakonec našli řešení – jak problém neobčanů států EU v rámci pohybu, který nyní nastal v naší části zeměkoule, jak ho vyřešit.

A zase a podrobněji, přeci jenom něco víme – my neřešíme problém příchodu Portugalců do Finska, ani emigraci Slovinců do Belgie. My neřešíme úprk Slováků do Španělska ani odchod Italů do Francie, hromadný úprk rodilých Němců jenom německy mluvících – k nám. To je možná první věta, na které bychom se mohli všichni shodnout. Víme, že neřešíme problém emigrace Kambodžanů do Paraguaye, Indonésanů do Argentiny, ani Rusů do Mali.

Toto víme.

Globalistika

Profesor Koloman Ivanička vydal v roce 2006 v Bratislavě svou patrně poslední knihu – Globalistika ^{2/}. Jsem asi jediným žákem a pokračovatelem v Česku – této nové vědecké discipliny, jež touto svou knihou Ivanička definuje. Filosofie je samozřejmě jedna z podstatných disciplin, bez které své závěry globalistika nemůže činit. Podtitul knihy je zásadní: Poznávání a řešení problémů současného světa.

Filosofie ve svém předmětu zkoumání nemá slovo řešení. Filosof dneška si nedovoluje navrhnout řešení problémů, nedovoluje si napsat, jak poznané problémy vyřešit. Dokonavý vid (verbum perfektivní) slovesa řešit je pro filosofii neznám. Jářku, tedy, tato práce – něco definitivně vyřešit, tedy o tom už nefilosofovat, politikům zakázat slintat své věty donekonečna – to už není práce čistého filosofa. Vědce pracujícího v globalistice však - ano. Ti z nás, kteří se pokoušíme dosáti cílů globalistiky, zatím však nemají v České republice oficiální publikační tribunu, byť i jen sborníkové formy vycházející nepravidelně. V době internetu, arciž, zbývá poslední možnost nešuplíkového charakteru – uložit texty alespoň v tomto kyberprostoru. Už v závěru své knihy ^{3/} jsem v roce 2013 napsal, že si uvědomuji, že pochopení mého textu bude patrně aktuální a doceněno - až generací druhé poloviny 21. století.

Globalistika jde dál než dnešní čeští filosofové. Ti, jako by je náš problém – přílivu množství lidí do střední Evropy ani nezajímá. Jako by v Česku naši čeští filosofové ani nežili (opravdu – zbystrěmež: filosofové na Trinidadu a Tobago, v Paraguay, Botswaně či Myanmaru, jistě migraci do svých zemí neřeší, špatné sloveso pro filosofy - vůbec o něm nerozjímají), to že přistěhovalců odkudkoli ze světa, je v naší republice malé procento z celkového počtu obyvatel našeho státu, vůbec nesmí znamenat, že se touto otázkou nebudeme zabývat, že se touto otázkou **proto nebudeme zabývat**.

Platí přeci absolutně – kdo je připraven není překvapen.

1/ Bierhanzl, J. (2017): Uprchlík a holý život, Filosofický časopis, číslo 1.

2/ Ivanička K.: Globalistika Poznávání a riešenie problémov súčasného sveta, Bratislava 2006.

3/ Štědroň R.: Svrchovaný stát a veřejné zdroje, Ostravská universita, 2013.

Text – 1/ je jenom z posledních důkazem přístupu filosofů k problému, který přec tu nebudeme komentovat a doplňovat informacemi z veřejných sdělovacích prostředků – každodenními zprávami o událostech z Evropy, natož tak tím jaké informace se valí z internetu na téma mimoevropských obyvatel mířících k nám.

Zatím relativně svobodného internetu v Česku. O existující cenzuře v mainstreamových médiích v ČR již není třeba pochybovat (jeden z důkazů – osobní celoživotní zkušenost autora, s několika málo texty, které skončily v šuplíku, proto již raději omezují psaní, postupně přecházím na poslední možnost – veřejná úschova textů na internetu). To je realita. Pokud české filosofy nezajímá, co bude s naším národem za padesát, za sto, dvě stě let, tak, uvažují, že tím jen dokazují, že se filosofie stává pouhým museem myšlení.

V předmluvě ^{4/} ke své knize Krize západní filosofie V. Solovjov píše: *Tato kniha je založena na přesvědčení, že filosofie ve smyslu abstraktního poznání, exkluzivně teoretického, dospěla k hranicím svého vývoje a patří již nenávratně do minulosti.* A to to napsal v 19. století. Nejsm tak radikální, abych si dovolil filosofii zatracovat takto hlasitě – nemám totiž jinou možnost v dnešním světě – snažíc se o postuláty z oboru globalistika – s kým konzultovat a číst – věci poznání našeho světa, mé vlasti – než s filosofy; vidíce, že s českými politiky či politology to je pouze mlácení prázdné slámy, to je hrách na zed' házeti. Pořád tu není nikdo jiný než filosofové. Nikdo jiný.

Vědce v globalistice zajímá to, co bude s českým národem, s českým státem za tisíc let, mají k tomu navíc materialistický fundament Krajičkova zákona (viz 3/). Nejsou to snad výsostně Sokratovy otázky, které by v ulicích jeho milovaných Athén kladl všem těm trhovcům, rybářům, tkalcům?

Co budeš dělat pro to, abys mohl navěky lovit ryby – i tví potomci a mohl žít se svojí ženou tak, jak s ní žiješ dnes?

Chceš mluvit řecky v tomto městě se všemi, tak jak mluvíš dnes?

Co děláš pro to, abys už nikdy nemusel jít do války? Do války kvůli nějakému politikovi, boháči či diktátorovi, natož tak kvůli nějakému klanu.

...

Ano, dovoluji si já dnes v roce 2017 klást otázku spoluobčanům na ulici – chtějí, aby český národ žil dál ve své komunitě, ve svém státě – vytvořeném za bezmála tisíc let na stále stejném území (v roce 2085 - už za 68 roků, si naši potomci, můj jedenapůlroční vnuk se tohoto data možná dožije, připomenou korunovaci prvního českého krále Vratislava II – po 1000 letech)?

Nemáme právo klást takovéto otázky? Budeme se denně bavit jenom o tom, jaké je počasí – věnujeme těmto stupidním tématům bohužel čím dále více svého přesně vymezeného času mezi živými.

Na margo národa. Protože toto je dnes v Česku zakázáno a bohužel i mezi filosofy se najdou tací, kteří položí tiše otázku i charakteru – co to je? Definujte mi národ. Tedy není rozdíl mezi Portugalcem a Finem, není rozdíl mezi Angličanem a Litevcem, není rozdíl mezi Němcem a Slovákem, nelze nijak definovat rozdíl mezi tím, jak se dorozumívají Slovinci a Švédí, Japonci a Španěl jedno jsou? Možná, pro některé není zde žádný rozdíl, ani mezi Laosanem a Novozélandanem. Není. Fysiologicky. Pro všechny skeptiky by jistě bylo taky poučné slyšet boj za řecký národ z tribuny řeckého parlamentu na jaře 2017 z úst řeckého poslance za Zlatý úsvit pana Kasidiarise. Nechce rozplynutí řeckého národa v nějaké Bruselu připravované všelidské omáčce. Nechce měnit řeckou kulturu, bojuje za ni.

V této stati se chci věnovat poněkud jiné problematice s národy ovšem související.

4/ in: Špidlík T.: Duchovní jednotu nové Evropy, Olomouc, 2007.

Budu-li však vyzván, dá-li mi bůh ještě času na této zemi, slibuji, že připojím i já text na téma definice národů, připojím pro nekonečné skeptiky (jak zní ta otázka pro nekonečné skeptiky, kteří nikdy diskusi nechtějí ukončit, ale stále se budou točit dokola, v jedné rovině, protože vědí, že: de omnibus est dubitandum?), věty osvětlující pro chápavé a nepředpojaté, že pragmatické, fyzické rozdíly mezi národy existují, vyvíjely se po uplynulých tisíc let, u některých národů déle. Ukázu neútržkovitě, že rozdíly mezi Američanem a obyvatelem Čadu nejsou a nemohou být důvodem je zpochybňovat.

K té nekončící diskusi skeptiků a profesionálních šťouralů (a to nejenom samozřejmě na téma – co to je národ?), musím opsat i já (tak jak jsem již napsal ve své knize – že vše podstatné již napsáno bylo) několik řádek z Goetha^{5/}: *Otázka, kterou uložil president pro dnešní zasedání, zněla: „Zda krásnému umění přinesla více užitku původnost nebo napodobení.“ Byl to opravdu šťastný nápad. Když totiž od sebe oddělíme alternativy, dané otázkou, **můžeme o tomto problému diskutovat sto let** (a – pochopitelně, dodávám – nikam se nedoběříme).*

Po tisíci uplynulých letech máme právě my to štěstí či neštěstí vidět Zemi osídlenou desítkami větších či menších skupin lidí různých národů, jejichž poznání a uznání by mělo připadat rozumnému člověku ke štěstí a spokojenosti v jeho životním údělu.

Globalistika nemůže nepracovat s pojmem národ. Nakonec střípky, které vyberu v části třetí - věřím vybrané z onoho vrcholku pyramidu našeho tématu vědění, se mu nemohou vyhnout.

Svět je více než víme – to neznamena, že si nemůžeme dovolit individuální tvrzení. Jak pak dosíci pravdy a spravedlnosti ještě na tomto světě, uvedu v části Řešení.

Musíme se pokusit o generalizaci, abychom našli řešení.

Filosof však nenechá jen tak někoho cokoli říkat – tvrdit – zeptá se: a co to je vlastně ten problém, co má znamenat řešení – natož tak – vyřešení problému. Nechme samozřejmě skeptikům jejich právo tvrdit cokoli, po dvou tisíci létech to o nich jistě víme, zároveň ale víme – abychom se netočili v diskusi pořád dokola v jednom kruhu, v jednom kolečku, jako kočka za svým ocasem, víme, že skeptikové **nemají proč** tvrdit, že poznání neexistuje.

Dvě skupiny lidí na dvou různých březích jedné řeky žijících kolmo proti sobě – mají problém, když spolu chtějí lépe komunikovat, obchodovat, žít vstřícněji jeden s druhým – mají problém; lidstvo tento **problém vyřešilo**. Vyřešilo tím, že se naučilo stavět mosty. Muž a žena už možná pět set let, po uzavření společného sňatku se často dostávají – i díky své vině – oboustranné – **do problému** – přestože se milujíc vzali – nemohou spolu po bližším seznámení dále žít – mají společný problém. Dějiny posledních staletí nás naučily a dennodenně se o tom v českém prostoru přesvědčujeme, že lidé tento **problém vyřešili**. Našli institut rozvodu. Mnozí bývalí manželé se po něm už nikdy nestřetnou, kdysi milující se pár lidí, se už nikdy po rozvodu nevidí. Těchto příkladů – vyřešení problému, každý nasbírání nepočítaně, nebudeme zde opakovat tudíž známé příklady problémů, které v historii lidstva existovaly a existují a proto tisíc dalších příkladů toho, co je problém a co je jeho řešení, zde už nebudeme rozepisovati.

5/ Johan Wolfgang v. Goethe: Italská cesta, Odeon, Praha, 1982, p. 56.

Je možné, že omylem i čeští filosofové^{6/} jsou schopni tuto kauzalitu, která je srozumitelná jistě 95% českých voličů – což jest něco málo přes 8 000 000 osob, použít. Tedy má-li Homo sapiens (nebo obecně – nekvantifikovaná skupina tohoto živočicha) problém, jeho sapiens ho vyřeší, ho řeší, se snaží urputně problém vyřešit. V historii lidstva se mu to mnohokrát podařilo.

Globalistika musí mířit na obyvatele dané země, daného státu. Její texty, věřím, budou srozumitelné většině občanů civilizovaného státu.

Počty výtisků filosofických knih v Česku, sám Filosofický časopis – to jsou texty pro stovky lidí v České republice. Stovky čtenářů. Víc osob na to v Česku nemá.

Věty o islámu a chudých

I my musíme vycházet z principu *tady a teď*.

V milionech (samozřejmě, že mě utěšuje zjištění, že je nikdo na této planetě nemá všechny, zrovna tak jako já) partikulárních informací – a to jenom o tomto jednom zahraničně-politickém světovém, nikoli však celosvětovém, problému ve velké pyramidě informací - pro případné čtenáře tohoto textu, jest prozíravé – dosíci nalezení onoho vrcholu informační pyramidy – a tím se nakonec pokusit o závěr. Pokusit se o vyřešení.

První globalistický, ekologický zákon(in 3/) definuje zásadu, které snad všichni věříme a ctíme ji – u prostřeného stolu může být, bylo a vždy bude jen velmi omezený počet židli pro jedlíky. Zásadu, kterou každý kapitán lodi na širém moři ctí – má-li jeho loď nosnost 300 pasažérů, v krizové situaci respektuje a nalodí i dalších 300, při onom tři sta prvním navíc, tedy když už je na lodi 601 pasažerů, však jde celá loď ke dnu a pokud nejsou zrovna u břehu, na mělčině či nepřipluje-li jiná loď – všichni do jednoho utonou. Všichni. Země má omezené možnosti a žádný filosof, natož tak politický hazardér, s tím nic nenadělá. Skloňme se všichni před postulátem – ano - toto je přírodověda. Z výše uvedeného principu, ze kterého dnes musíme vycházet, vyplývá, že už nežijeme v devatenáctém století – kdy nás tu – Homo sapiens byla jedna miliarda. Dnes je nás 7 miliard a podle kritérií, která si nastavíme – **jeden či dvě miliardy lidí** žijí ve velké chudobě (co to je? - mnozí lidé na Zemi nevědí, co je trvale pitná voda, co je elektřina, splachovací záchod, teplá voda pro osobní hygienu a – více než jen 500 kalorií na den; my zde v celé Evropě máme denně zajištěno cca potřebných 2000 kalorií na den pro osobní výživu a relativně harmonický fyziologický a psychický vývoj našeho organismu, žijeme zde bez hladového strádání).

K oněm prokazatelným dnešním 7 miliardám kousků Homo sapiens na Zemi – jak říká Mika Waltari ve svém Egyptanovi – v úklonu s mýma rukama ve výši kolen, nechám čtenářům této statě jenom k zamyšlení připomínku vyplývající z 28. verše první knihy Mojžíše, Genesis, první kapitoly. Jest o množení a plození lidí. Prokazatelně – stále s onou mou poklonou – si mohu dovolit s čistým svědomím a chladnou hlavou tvrzení – **tuto větu nikdo nenapsal v době – kdy na Zemi žilo 7 miliard lidí.**

Princip *tady a teď* nám kategoricky tvrdí, že se situace v posuzování činů a úmyslů v dějinách lidstva – vyvíjí.

6/ Naposledy například in: S. Synek: Obecnost morálního soudu u Davida Huma, Filosofický časopis, č. 2, 2017, p. 264, cituji: *Než na otázku odpovíme, vydáme se odbočkou k eseji..., která obsahuje důležitá vodítka pro řešení našeho problému.*

Současná přelidněnost naší planety – s dnešní znalostí Krajičkovy zákona definujícího rozdělení surovin a zdrojů pro Homo sapiens na Zemi (před 2 000 lety nikoho nezajímaly principy tohoto rozdělení - i když toto rozdělení platilo i tehdy) – je hlavní příčinou nepokojů ve světě, dnes můžeme říci již – každodenních.

Tím stolem či lodí si dnes můžeme představit Evropu se svými dnešními cca 720 miliony obyvatel. Připomínám jen, že Evropa končí na Urale a na svém jihovýchodě na Kavkaze – nikoli někde na slovensko-ukrajinských hranicích. Co by s tímto územím a obyvatelstvem na něm udělal přesun jen několika stovek miliónů potřebných na světě, nevíme (zprávy z tisku – jen v Jemenu je v květnu 2017 aktuálně cca 7 miliónů lidí na okraji hladomoru). Je jenom na těchto evropských obyvatelích, zdali si udrží civilizaci vytvořenou jejich předky za uplynulá staletí či dopustí degeneraci dosaženého stupně civilizace v Evropě. Protože je zpochybňován i termín civilizace (a jsem opět u jiného slova, které jsem již výše rozvíjel – co to je?), jest třeba položit otázky vztahující se k výtvarným oné evropské civilizace: za posledních tisíc let máme v Evropě architekturu a urbanizované plochy takové rozmanitosti – kterou nevidíme v žádném jiném světadíle v takovém rozsahu a v takovém stáří, užíváme technických výtvarků inženýrských sítí jak komunikačních – silničních, železničních a mostových, celého oboru vodního hospodářství zaměřeného na zásobování obyvatel pitnou vodou a jejím odkanalizováním zajišťující čištění znečištěných vod, dokonalé technické výtvarky v lodní dopravě, naše jednadvacáté století se v Evropě pyšní výtvarky tepelného hospodářství, které umožňuje člověku bez nesnází – dnes už často rozmařile, žít v rozmezí teplot od minus padesáti do plus padesáti stupňů Celsiových, výtvarky usnadňující život v podobě tisíců druhů spotřebního zboží od nepřeberného výběru nádobí pro potraviny a stolování, nábytku až po elektrické spotřebiče, o kterých jsme ještě před sto lety neviděli a nečetli řádky ani od těch nejexcentričtějších spisovatelů sci-fi; civilizací v Evropě rozumíme přec také nekonečný výběr oděvů a obuvi na jakoukoli příležitost a roční dobu. Nu, a nerozumíme snad evropskou civilizací celou nekonečnou škálu kulturních a uměleckých děl za posledních tisíc let vzniklých, je třeba je zde vyjmenovávat? Budeme pokračovat? - kde, že to vyrobili první osobní automobil a v jakém stupni je jeho vývoj v Evropě? Jednu věc musím, evropská civilizace – opakuji naše evropská civilizace, tedy ani australská ani antarktická ani americká – vytvořila nekonečné bohatství knižního fondu, desítky miliónů knih je uloženo v evropských knihovnách, podávají nám hmatatelný důkaz o snaze, tvůrčí snaze Evropanů zušlechťovat svůj život, poznat svůj život na Zemi. Protože Evropané vědí, že život je zázrak, snažíme se po staletí si to uvědomovat a učit se denně moudře užít a prožít zbytek svého života – a zároveň připravit na tento zázrak své potomky. Tedy – ne, že v Evropě není žádná hmatatelná civilizace, že nevíme, co to je. Evropané vědí co to je civilizace a denně její výtvarky a úspěchy i v celé sféře našich úspěchů ve zdravotnictví a důchodovém systému a jejich organizování pro 720 miliónů lidí – tak či onak využívají. Věřím, že nemusím vyjmenovávat vše další, co jsme v Evropě my Evropané za posledních tisíc let – ku prospěchu šťastnějšího a delšího života člověka, vymysleli a realizovali. Drtivou většinu všeho co jsme dokázali v Evropě, jsme dokázali – bez přispění obyvatel světadílů jiných. Obyvatelé žádného jiného světadílu nemohou říci ani náhodou, že dosáhli všichni toho – čeho jsme dosáhli my, zde v Evropě. Protože věnujeme pozornost tématu vyplývajícímu z názvu článku, musíme uvést i komparaci ve vztahu k Africe. Za tisíc let života lidí na celém tomto kontinentě vzniklo umem a rukama samotných Afričanů – z jakéhokoli kmene a národa oproti Evropě, velmi málo v jakémkoli oboru lidské tvorby, co by mohlo kategoricky přehrát výtvarky práce a umu Evropanů. To je zjištění stavu 21. století jednoznačné, byť autor tohoto tvrzení pobýval v Africe pouhé dva týdny (jih Afriky). Pyramidy jsou jen malou municí Afriky, ve škále trumfů výtvarků evropských, a to v jakémkoli lidském oboru snažení.

Neklademe si zde za úkol rozebírat všechny lokální války současného světa, všechny bojůvky a vojenské režimy udržující ve svých zemích lidi pod knutou výstřelů bez rozsudku. Jen o nich víme. Víme, že všichni majitelé fabrik, které vyrábějí zbraně a střelivo – potřebují války, potřebují válku. Co by si počali, kdyby jejich výrobky nikdo nekupoval. To je taky problém kapitalismu (jak o něm víme je nekompatibilní s demokracií), to je problém soukromého podnikání ve výrobě zbraní a střeliva do nich. Nejde jen samozřejmě o podnikání soukromých osob, stále ještě existují státy, které zbrojovky vlastní. Jde jen o jednu z nejdůležitějších příčin vzniku a udržování válek a lokálních bojůvek. Historikové nám jistě potvrdí (takže zde nebudeme opisovat z již napsaných knih – seznamy lokálních válek počínaje rokem 1946 do roku 2017, za každý rok s místem výbuchů a střelby), že od ukončení II. světové války nebyl na světě jeden jediný rok, kdy by se někde neválčilo.

Za druhou nejdůležitější příčinu neustálého harašení zbraněmi a udržování stavu válečného jsou konsekvence vyplývající z Krajíčkova zákona. Západoevropské země a USA si uvědomují, že bereme ze skladu, který bude jednou prázdný. Rusko, země středního východu a vlastně celá Afrika bez ohledu na státní či dnes pomyslné administrativní hranice, je oním ještě zatím nevyprázdněným skladem, kam se upírají zraky válečných štváčů. Ti se tam hrnou s aureolou zavádění západní demokracie do častá stále ještě kmenového zřízení, možná ještě lépe – klanového řízení velkých částí států na světě.

Tento malý odstavec jen k dilematu každého člověka na této planetě:

- co mohu ovlivnit
- co nemohu ovlivnit.

Pro toto zjištění, které v civilizované společnosti velmi často činí téměř celá společnost, téměř všichni její jedinci (pochopitelně, že z oněch 7 miliard Homo sapiens je zamyšlení nad budoucností svou či budoucností společenství, ve kterém osoba žije – pro většinu z nich ve své animálnosti, ve které žijí - pomíjivá starost o budoucnost svých potomků) si pro výběr správné odpovědi u všech těch tisíců otázek, se kterými se každý člověk během svého života setká – musí osoba nejprve vyjasnit -

patří sféra tohoto problému do řešení, které mohu ovlivnit nebo ne?

Už to je někdy tvrdý oříšek, **právě ten nejtvrdší** – do které alternativy – ovlivním (vyřeším) či neovlivním (nikdy nevyřeším) náš problém, o kterém chci diskutovat – do které alternativy patří.

Nepodceňujme toto dilema. Denně je český volič před americkými volbami zásobován informacemi jak probíhají volby tamního presidenta. Český volič ovšem absolutně tuto volbu nemůže ovlivnit. Zrovna tak americký volič nebude volit presidenta českého.

Dovolím si zde vážné tvrzení – řada lidí v Česku nemá v této věci vůbec ujasněny své posice – vůbec nepřemýšlí o tom, že informace o detailech volby presidenta USA (pochopitelně nejen v této cizí zemi) jsou mu úplně nepotřebné. Relevantní informace o kandidátech na cokoli v České republice, ovšem často – nedostává.

Název mého článku je ovšem na jiné téma, než jsou volby v jakémkoli jiném státě než českém.

Lidí postižených válkami, nejrůznějšími genocidami, bojůvkami, teroristickými akcemi, natož tak kontinuálními přírodními katastrofami, nejrůzněji se na světě kdekoli stále vyskytujícími, přičteme-li k chudým a nuzným z nejrůznějších příčin – jiných než válečných, se vyskytuje prokazatelně – jak už jsem výše naznačil – mnoho, stamilióny osob.

Česká republika má dnes 10,5 mil obyvatel z celosvětového hlediska žijících si nadprůměrnou životní úroveň.

Úroveň, kterou dosáhli svou prací za uplynulá staletí.

Je jenom na obyvatelích ČR, jak rozhodnou v případě vniku cizích obyvatel na naše území. Na území, které bylo zdrojem, rodištěm a sémí skupiny obyvatel, která si prokazatelně může říkat – jsme po tisíciletém vývoji - Češi. Máme jednu řeč a jedno historické území, na kterém se tu kodrcáme už 1000 let. A nemnoho nás žije i za hranicemi našeho historického území.

K oné vysoké úrovni životní jen malý dovětek (někteří si dokonce dovolí tvrdit, že jsme si tu nikdy nežili lépe – upozorňuji – jest třeba znát ta jména a osoby, které si tuto větu dovolí, veřejně vyřknout) – každý občan – díky dluhům, které způsobil náš stát – tedy jeho představitelé, dluží státu cca 160 000 korun. V republice nám jezdí přes 5 mil osobních aut – jakožto velice okatý subjekt důkazu vysoké životní úrovně lidí, protože osobní automobily často slouží celým rodinám – je jednou z ukázek toho, že si žijeme relativně dobře – ale na dluh. Ten dluh můžeme ilustrovat množstvím příkladů, ale velmi srozumitelný jest například tento: každý občan je dlužen státu, pokud by majitelé oněch dnes už více než 5 mil osobních aut, muselo zaplatit (protože to auto mají vlastně na dluh) znovu částkou, byť jen dvojnásobnou (2 x 160 000), za své již zaplacené auto, takovýmto způsobem zaplacení alespoň části státního dluhu - kolik pak by jezdilo po našich cestách aut, když 2/3 pracujících nedosahuje na průměrnou hrubou mzdu v Česku?

Přirozeně, že se najde stovka takových, kteří dají příklady z opačné strany – jak skvěle se nám všem nyní v České republice daří.

Možná, že i toto je téma, o kterém už Goethe kdysi dávno něco pronesla na téma diskuse o ní.

Avšak i pro Českou republiku platí počet stolovníků u prostřeného stolu (pochopitelně stolovníků, kteří jakýmkoli způsobem a intenzitou své práce – přispěli nějakým dílem k tomu – aby na stole jídlo bylo). Nemůže být neomezený. Má jasně dané matematické limity. Dostali jsme se tím přirozeně mimo rámec společenskovední. Dostali jsme se do oboru přírodovědného, k matematice.

Na stole jest x – kg jídla a pití.

Toto x můžeme dělit y – počtem osob (podílejících se svou prací na získání x).

Y nemusíme násobit hned miliardou, abychom byli přesvědčeni o pravdě tohoto dělení. Abychom věděli, že Y jest tou limitou, která nás musí zajímat.

Musí zajímat, pokud chceme, aby náš stát fungoval udržitelně, aby český národ nevyhynul. Nezmizel, historicky nenápadně nevyšuměl.

A protože jsme tolerantní a demokraté – musíme respektovat, že si někteří přejí třeba i tuto cestu (viz 1/, p. 11). A já jim neberu jejich názor. Je to jenom názor, toho či onoho. Tak jako můj. S těmito lidmi (o prostřeném stole by však vítači /pseudohumanisté/ měli vážně přemýšlet) to se mnou při hlasování skončí vždy –

1 : 1.

Voltaire:

Korán je nestravitelná kniha, jejíž každá stránka otřásá zdravým lidským rozumem. Učí strachu, nenávisti a pohrdání druhými. Vražda je v něm legitimní prostředek šíření a udržování této ďábelské doktríny. Znevažuje ženy, rozděluje lidi do tříd a žádá krev a ještě víc krve.

Jak již píšu ve své knize, vše podstatné už napsáno bylo. Tak jako o bibli, tak i o koránu a islámu nalezneme na této planetě ve všech možných jazycích patrně tuny knih. Vyjádření imámů z Maroka až po indonéské Bali, imámů z Černé Hory, Kyrgystánu až po africké Mali či Čad, lze sbírat, nepřetržitě. Nepřetržitě.

Analýzy neskončí, diskuse na dalších 100 let. Výsledek analýz – nula.

Počet křesťanů je asi jeden a půl miliardy, ateistů bezvěrců 1,2,3 mld? - vyznavačů islámu také jeden a půl mld, je možné, že i více. Další nápověda pro analytiku. Nimrat se v tom, o kolik miliónů je těch či oněch víc, nebo míň?

K takovému počtu věřících jest nutno přistupovat s maximální opatrností, s jakýmikoli vyjádřeními, s maximální pokorou k jinověrcům. Jest to jejich přesvědčení a v cca 57 muslimských státech světa jde také někdy o naprosté propojení světského, občanského řízení státu s návody z koránu. Praktiky nucené změny ve prospěch demokracie západního typu 20. století vnucované některým muslimským zemím, státům, nemohu považovat za správné. Pokud občané kteréhokoli muslimského státu či státu s většinou obyvatel vyznávajících korán, lpí na svých tradicích a zvycích z koránu vyplývajících, navíc ověřených a prověřených po uplynulá staletí – nepovažují za správné jakkoli ingerovat prohlášeními a moudrými radami západních politiků do věcí států islámského světa. Navíc, bohužel zde máme vojenské zásahy, kterých jsme očitými svědky. Jsou krajně nepromyšlenými zásahy do kultury, která ani zdaleka nemá v sobě zakódovány tak vyvinuté prvky tolerance, jako se to podařilo po stovkách let osvíceným a liberálním myslitelům a jejich následovníkům při odstraňování omylů ze světa křesťanského.

V prosinci 1948 přijalo Valné shromáždění Organizace spojených národů Všeobecnou deklaraci lidských práv. I současná česká ústava (ústavní pořádek) čistě přepisuje pro křesťanský a ateistický svět dodnes některá nezpochybnitelná tvrzení z této deklarace. Téměř třetina států^{7/} světa - 57, přijala v Káhiře v roce 1990 Deklaraci lidských práv v islámu, v některých ustanoveních se tato islámská deklarace odlišuje od Všeobecné. Mudrlanti nechť si srovnají každou větu obou deklarací – toto není úkol mého spisku, jen upozorňuji na článek 2 islámské deklarace, kde citují: *je zakázáno vzít život druhému člověku kromě z důvodů, které jsou předepsány v Šaria.*

Islám není náboženství jak, náboženství dnes chápeme my v Evropě. Demokracie je s právem Šaría, se salafismem, nekompatibilní. Jak nás o tom přesvědčují neustále nejrůznější imámové z Bruselu či kosovské Příštiny - islám je s demokracií neslučitelný.

Islám není jenom náboženství. Konečně už i premiérka Mayová den po červnových volbách v roce 2017 do britského parlamentu hovoří o **islámské ideologii**.

Je to státní doktrína nerespektující základní lidská práva, základní lidská práva mužů a žen. A protože patrně vyhovuje stamiliónum obyvatel této planety, doporučuji – s tím nic nedělat – vnějšími jakýmikoli fyzickými zásahy.

Náš císař Zikmund, tři dny před svou smrtí ve Znojmě 6. prosince roku 1437 řekl i toto:

Pomněte, že vaše malicherné spory jsou hloupé! Všichni křesťané, a i když můžeme mít na některé záležitosti své matky církve rozdílné názory, máme jednu společnou povinnost a tou je hájit Kristovu pravdu před machometány! Jedině tehdy, pokud se země kolem Dunaje spojí, odoláte Turkům. Jestliže však vy, Čechové, Moravané a Rakušané, opustíte uherské panstvo a lid, nebo pokud vy Uhři, se budete chovat pyšně a zle ke svým

7/ Vlady a vládcové Jak se kde vládne; 15 autorů, vydalo DK – Dorlink Kindersley Limited, London, první vydání r. 2003, přeložili Jan a Petr Fantysovi, Martin Sekera, vydalo v roce 2005 Fortuna Print, Praha.

Analýza 193 států světa, u každého státu definice právního systému, volebního práva, rozdělení obyvatel podle náboženství; lze dovodit kolik zemí neuznává pravomoci Mezinárodního soudního dvora – velmi koinciduje se státy kde vládne Šaria.

Citát ze strany 51 o Íránu: „V islámu zákonodárná moc a právo tvořit zákony patří výhradně všemohoucímu bohu“, ajatolláh Chomejní (1900 – 1989).

sousedům, pak tvrdím, že Uhry ovládnou Turci a udělají z nich baštu, odkud budou dál sužovat křesťanstvo. Pokud tohle připustíte, budete trpět všichni. Všichni, jak jste tady bez rozdílu!

Stoupenci Alláha jsou největším nepřítelem naší víry.

Tohle věděl už můj otec slavný císař Karel. A jeho jménem i svým vás prosím, braňte se společně proti Turkům.

Zapomeňte na své spory a stůjte věrně bok po boku.

Nedejte se oklamat Poláky či hanebnými Němci. Ne oni, ale vy máte odpovědnost za to, aby konečně v svých zemích zavládl klid, mír a pořádek.

Země EU mají – se domnívám, stále málo informací vzešlých například i z analýz historie 16. století, kterou by měl mít k dispozici každý poslanec Evropského parlamentu v Bruselu – a tím by dopomohl šíření těchto znalostí pro všechny z oněch více než 500 miliónů obyvatel EU, informace o bitvách s Turky, s Osmany.

Je nezbytné poučit se z toho, jaký význam pro další vývoj středoevropského (jen středoevropského?) prostoru měla porážka Turků u jimi obléhané Vídně v roce 1683, že bez zásadního přispění polského krále Jana III Sobieského, by k této porážce – vlastně jiné víry - nedošlo.

Je možné, že i tento dějinný jeden krok (tak jako jím je například ani ne dvouhodinová bitva na Bílé hoře pro celý další osud českého státu) je pro dnešek nesmírně aktuální, byť uplynula už mnohá staletí.

Nebo chce někdo marginalizovat, trivializovat tato vítězství prokazatelně křesťansky zaměřených – utvořených armád, kterým se podařilo odvrátit nájezdy protivníků? Možná ani ne tak bagatelizovat jako – a to je metoda dnešního vymývání mozků bruselskou věrčuškou – mlčet.

Mlčet k nesmírnému významu jaká měla ona vítězství křesťanských vojsk a žoldáků nad agresory.

V roce 1774 vyšla Holbachovi^{8/} knížka kde píše:

V jednom koutě Asie se podařilo podvodníkovi – Mohamedovi – přesvědčit stovku hloupých Arabů, že je velkým prorokem; a oni mu uvěřili. Zpočátku, jak se zdá, měl tento omyl velmi malé následky; shledáme však, že již za jedno století krvácela pro tento omyl Asie a Afrika a že se stal osudnou příčinou tupého ustrnutí, pod nímž ještě úpí nešťastní obyvatelé nejkrásnějších končin světa, kde zhoubně vládne hrozný despotismus.

Tato slova jsem vybral záměrně od tohoto německo-francouzského přírodovědce a filosofa, protože jak vidíme, je napsal v závěru 18. století, a po skoro dvou stech letech, díky tehdejšímu Filosofickému ústavu ČSAV u nás vyšla v roce 1960. Tedy s tím co se bude dít, co se děje dnes v 21. století ve střední Evropě a nejenom zde, nemají nic společného.

Jářku – jsme tam, kde už jsme byli – největším poučením z dějin je to, že jsme se jimi nenechali (doplňuji klasika – OPĚT) poučit.

Studující a deklarující globalistiku se vždy chce dějinami poučit.

To slovo ustrnutí, jako nejvýznamnější z celého citátu více než dvě staletí starého již, považuji ho za nejdůležitější příspěvek k dnešním dnům.

Ze základů (pracuji s informacemi pouze z vrcholu této pyramidy) pyramidy informací, ze kterých globalistika čerpá – chtíc řešit problém, je proto toto klíčové slova důležité. Myslím,

8/ P. H. D. Holbach: Společenský systém neboli přirozené zásady morálky a politiky a kritické pojednání o vlivu vlády na mravy; nakl. ČSAV, p. 70, Praha, 1960.

že by všechny zajímalo a autor tohoto spisku dnes nemá následující informaci – jen se domnívá, proto čísla nebude uvádět – v kolika z oněch níže zmíněných 57 islámských státech se vyrábějí tradiční, klasické (nikoli jaderné) zbraně a střelivo? Domnívám se, že většina těchto ustrnulých zemí – je dováží. Pěstovat rýži, banány, mák nebo bavlnu je totiž oproti výrobě dnešních zbraní a střeliva pro ustrulé – nemožné.

To samozřejmě není však chvála na současný plutokraticko-oligarchický kapitalismus 21. století, který ze současné zbrojařské loby, udělal jedno ze dvou kusadel vládnoucích dnes celému světu.

Vyřešení problémů trvalého mírového soužití vyznavačů islámu s křesťanským světem Evropy.

Doporučení, která jsou již zhmotněna na papíře v návrhu zadání nové občanské ústavy pro Českou republiku řeší, snaží se řešit, všechny podstatné záležitosti Česka, kterých je možná kolem 80. Mezi nimi je to vztah českého státu k islámu. Nemůžeme ingerovat do praktik a politik jakéhokoli státu jiného na světě. Mé doporučení je však – na základě dosavadních znalostí - které se kupodivu příliš neliší s doporučeními, která slyšíme i z jiných století (**a nebudeme je zde sepisovat, opisovat a kumulovat na dalších sto stránkách**), jednoznačné.

Příslušný článek nové ústavy^{9/}, která bude po dvouleté celonárodní diskusi o ní, o každém článku zvlášť, o každém jednotlivém problému zvlášť – přijata nakonec v referendu, musí být k islámu kategorický a nedvojsmyslný.

Na území českého státu bude islám zakázán.

Bude to výsledek diskuse 8 500 000 voličů českého státu. Bude to završení majestátu demokracie, přímé demokracie, proti kterémužto výsledku, nikdo ze skutečných demokratů v civilizovaném světě slovo nevznese.

Tak zní doporučení globalisty pro český stát do daleké budoucnosti.

Vůbec to však neznamená, že to tak musí být.

Referendum pochopitelně může dopadnout druhým způsobem, tak, že se na současném stavu vůbec nic nezmění nebo dokonce ještě zhorší. Dnešní ústava islám nezakazuje. Postupné vnikání jiné kultury do české není zakázáno. Výstavba mešit v zemi s 8000 křesťanskými kostely není zakázána. Může být taky novou ústavou či směrnicemi bruselskými, naopak podporována a povolena.

I to může být výsledek referenda a obháje přímé demokracie s tím nic neudělá.

Podvolí se.

S posice dnešních znalostí však nejsem zastáncem druhého postupu.

9/ viz www.stranaprace.cz. Strana státu přímé demokracie - Strana práce, která vznikla v ČR v roce 2004, na těchto svých w-stránkách umístila návrh zadání nové občanské ústavy pro Českou republiku, určený pro dvouletou celonárodní diskusi a poté pak bude definitivní text připraven ke schválení referendem.

Český národ po už skoro tisíciletém vývoji a růstu, po tisíciletém zocelování v bojích o svou holou existenci, po staletích shromažďování literárních důkazů o své civilizační vyspělosti, staletými písemnými podklady dokazujícími nesmírnou bohatost, pestrost a krásu českého jazyka, národ působící tisíc let stále ve stejném svém prostoru na této planetě, by přec neměl dopustit radikální obrat k nějaké novodobé asimilaci či násilnému rozemletí do podoby, kterou dnes nedovedeme domyslet.

Můj pohled může být konservativní, ale také opatrný. Může to být také pohled staromilců, kteří nechtějí dopustit to, že oběti válek a bojů, někdy též jen individuálních akcí jednotlivců – byly všechny zbytečné, protože generace počátku 21. století – si může usmyslet, že je žádný český národ nezajímá, český stát se rozplyne v nějakých regionech bruselsko - byrokratické části Evropy.

I to může být cesta.

Nelze se nepopasovat s pohledem křesťana na jeho pohled k bližnímu. Zdálo-li by se mnohým, že necírkevní osoba nemá právo vykládat postoje křesťanství, přidal bych se k osvícencům a zopakuji, že na výklad bible tu není pro jeden a půl miliardy věřících křesťanů, jen nějaký nejvyšší pop, metropolita, bratr, papež, kardinál či farář jakékoli křesťanské církve. Pro svéprávného jedince postačí bible, aby si něco mohl myslet. Navíc, když si přečte u Kierkegaarda že: *považuji za úkol, doznat, že křesťanství se pochopit nemůže a také nemá*^{10/}. Tedy – nepříteli svému (po těch mnoha stech letech bude stále ještě někdo tvrdit, že o nás křesťany a ateisty, džihádisté a jim podobní ze skupiny islámu o nás chtějí jen pečovat a křesťanské kostely nám stavět?), jako křesťan, jeho ránu pěstí na mé oko, měl bych pohazením opětovat – tak mi velí moje láska k bližnímu svému tedy i nepříteli.

Dobře.

S tím se musí – a má právo křesťanský volič, arcib, vyrovnat, musí si to nějak vyjasnit a v hlavě uspořádat. Nu, a vracíme se opět k oné metafoře stolu prostřeného těmi, kteří přispěli k tomu, aby byl pln pokrmů a chleba vezdejšího. Rohlíkem rozděleným pro sto lidí se jím sto lidí nenasytí.

Nenasytí.

Smyslem života je sloužit, musí to platit pro všechny, kteří mohou pracovat. Kdo neslouží, nepřispívá na náš společný stůl – tomu nebudeme nikdy bránit, že neslouží.

Nesmíme dopustit válku jedné a půl miliardy křesťanů (a kolikže to ateistů a bezvěrců?) proti jedné a půl miliardě vyznavačů islámu. Žijme odděleně – v míru vedle sebe. Neberme si, co chceme, nevnučujme druhé straně své hodnoty. Ať je to jakákoli však strana – poruší-li toto pravidlo a pozvedne-li meč proti straně druhé, je pak spravedlivé se bránit.

Je to spravedlivé – nehladit pak nepřítel svého, chci-li žít, provrtá-li mi kulí hlavu či podřízne-li mi krk. Ten kdo velí – neoplácej, nechť se postaví přede mne a kryje mou hlavu před onou kulí, ať nastaví své hrdlo místo mého, dýce pro mě připravené.

Tento text – jeho šíření, publikace či nepublikace, bude důkazem toho, existuje-li již v Česku potažmo EU ona novodobá cenzura, která nechce mezi lidmi pouštět jiné informace než ty, které jsou zplozeny a kýmsi nadiktovány v klimatizovaných kancelářích bruselských nevolených administrativních pochopů.

10/ S. Kierkegaard: Bázeň chvění, Nemoc k smrti; p. 197, Praha, 1993.

Na závěr

Němci mají jeden problém – protože jsou to především oni, kteří se podvolili – s jakýchkoli důvodů vnějších – vítací kultuře pro běžence (nebo uprchlíky?). Je to jejich problém – německý, myslím, že takto je to možno napsat a takto si za tím já stojím. Válka nebyla jenom problém nějakého pána, jak ho ve svém - Volá Londýn nazýval Jan Masaryk - vídeňského tapeceira, ne, to byl problém Němců, tak jako vítací akce není problém jakési tetky z nějakého kancléřství, ale je to problém německého národa. Národa, jehož mentalitu dnes utváří nenapodobitelná míchanice katastrofálních dějin, špatného svědomí, silně vyvinuté stádnosti, mimořádné ekonomické výkonnosti a přesvědčení o vlastní schopnosti byrokraticky zvládnout vše.

Tvrdím, že na to nemají. Ale protože musím být maximálně tolerantní a s pokorou a rukama ve výši kolen přistupovat k hodnocení jiného národa (který zatím mému národu nijak fyzicky neubližuje) – zároveň tvrdím – je to jejich věc.

Jako Čech však co živ budu, budu i ve jménu všech těch zahynulých pro náš národ, kteří mi umožnili dnes žít, budu bojovat a vystupovat – pro jeho trvalé udržení – pro jeho dalších 1000 let.

Holbach také říká, že společnost vzniká na základě společenské smlouvy.

Tou smlouvou jest ústava dané společnosti, daného státu.

Je dnes nějaká státní společnost státu v Somálsku, v Jižním Súdánu a v mnoha dalších státech (nakonec i v Íráku, Sýrii a Lýbii) na světě, o kterých našinec vůbec neví co se tam děje (samozřejmě ho to nemusí vůbec zajímat – jen si musíme dát příklady existujících jakostátních útvarů, které vůbec žádnými státy – tak jak si to představuje většina lidí v civilizaci – nejsou; jsou to území, kde žijí stále jen nejrůznější kmeny, bandy a hordy a naprosto nestandardně existující a přežívající skupina lidí, které mají společné jen to, že nyní náhodou jakous - žijí na jednom území)?

Proto jsme navrhli zadání nové občanské ústavy pro Česko jako společenskou smlouvu 8 500 000 voličů Česka se svým státem, který se bude po přijetí této smlouvy referendem touto smlouvou definovat.

Jedna věta je v ní také vytepená i pro vyřešení vztahu k jedné státní doktríně.

Radoslav Štědroň

červen, 2017